

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.045/2025/8.

A Debreceni Ítéltábla a Hronszy Ügyvédi Iroda (Cím4., eljáró ügyvéd: dr. Hronszy Regina Gizella) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – a Nikházy és Társa Ügyvédi Iroda (Cím5, eljáró ügyvéd: dr. Nikházy László István) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen szolgálati elismerés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 3.M.70.041/2025/12. számú – a Debreceni Ítéltábla Mpkf.I.55.017/2026/3. számú végzésével jogerőre emelkedett – kijavító végzésével kijavított 3.M.70.041/2025/11. számú ítélete ellen az alperes által 13. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 190 500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban meg nem fizetett 52 560 (ötvenkétezer-ötszázhatvan) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából lényeges tényállás szerint a felperes a 2019. április 2-án kelt „kinevezés” elnevezésű okirat értelmében 2019. április 1-től állt határozott idejű közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél. A 2019. április 2-án kelt „jogviszony beszámítása” okiratban az alperes feltüntette, hogy az 1985. szeptember 3. és 2019. március 31. közötti foglalkoztatásai alapján a felperes elismert közalkalmazotti jogviszonyának tartama 33 év 6 hó 28 nap, kezdete 1985. szeptember 5. volt.

[2] A peres felek megállapodása értelmében a felperes közalkalmazotti jogviszonya az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 12. § (2) bekezdése alapján 2021. március 1. napjával határozott idejű egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult át, alapilletményét 219 000 forintban állapították meg. Az egészségügyi szolgálati munkaszerződés tartalmazta az elévülési időn belüli igényérvényesítésre vonatkozó tájékoztatást, a felperes besorolása és a korábbi jogviszonyai beszámítása vonatkozásában adatot nem rögzített, ezeket tartalmazó egyéb okirat az egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakulás kapcsán nem készült.

[3] A peres felek 2024. március 1. napi hatállyal a munkaszerződést módosították, az alperes a fizetési osztály megállapításához figyelembe vett iskolai végzettség rögzítése mellett a felperest átsorolta a D fizetési osztály 13. fizetési fokozatából a II/alap fizetési osztályba, a felperes havi illetményét 461 399 forintban állapította meg.

[4] 2024. december 20-án a peres felek a felperes munkaszerződését határozatlan idejűre módosították azzal, hogy a munkaszerződés egyebekben változatlan.

[5] A felperes a 2024. október 17-én kelt levelében kérte az alperest a 30 éves jogviszonya után 3 havi illetménynek megfelelő szolgálati elismerés, 657 000 forint megfizetésére, amelyet az alperes – többek között elévülésre hivatkozással – elutasított.

[6] A felperes a 2025. február 13-án előterjesztett keresetében kérte az alperes kötelezését a 30 éves egészségügyi szolgálati jogviszonyára tekintettel 3 havi illetménynek megfelelő bruttó 657 000 forint szolgálati elismerés, valamint annak kamata megfizetésére. Keresetét az Eszjtv. 8. § (9) bekezdésére, 9. §-ára, az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény végrehajtásáról szóló 528/2020. (XI. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 528/2020. Korm. rendelet) 4. § (3) bekezdésére, az egyes, az egészségügyi szolgálati jogviszonnyal összefüggő veszélyhelyzeti szabályokról szóló 69/2021. (II. 19.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 69/2021. Korm. rendelet) 16. § (5) bekezdésére, az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személyek szolgálati elismerésével kapcsolatos egyes intézkedésekről szóló 664/2021. (XII. 1.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) 1-2. §-ára alapította. Kifejtette, hogy 2021. december 31-ig kellett volna szolgálati elismerésben részesülnie, a szolgálati elismerés kifizetésére az Eszjtv. későbbi módosításában a határidőt 2022. június 30-ig kitolták, erre figyelemmel a követelése elévülésének a kezdő időpontját 2022. július 1. napjában jelölte meg.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A felperes követelését jogalapjában és összeszerűségében nem vitatta, kizárólag annak elévülését állította. Álláspontja szerint amennyiben az egészségügyi munkavállaló a Kormányrendelet hatályba lépésének időpontjában rendelkezett a rendelet szerint figyelembe vehető szolgálati elismerésre jogosító szolgálati idővel, az Eszjtv. 9. § (2) bekezdése szerinti szolgálati időnek megfelelő mértékű szolgálati elismerés kifizetésére lett jogosult. A rendelet hatályba lépése

időpontjában meglévő szolgálati idő tartama attól függetlenül biztosította az igény érvényesítésére való jogosultságot, hogy a jogi szabályozás a kifizetési határidők módosításával megteremtette az elismerés kifizetésének feltételeit azon munkavállalók részére, akik a szolgálati elismeréshez szükséges szolgálati időt csak a rendelet hatályba lépését követően szerezték meg.

[8] Az elsőfokú bíróság a 12. sorszámú végzéssel kijavított ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt szolgálati elismerés címén bruttó 657 000 forintot és ezen összeg után 2022. július 1. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, valamint 857 250 forint perköltséget. Megállapította, hogy 34 065 forint le nem rótt eljárási illeték az állam terhéen marad.

[9] Az ítélet indokolásában utalt – többek között – az Eszjtv. 2020. november 18. és 2022. december 2. között hatályban volt szabályaira, kiemelten a 2022. június 1. napjától hatályos 20. § (1) bekezdésére, a Kormányrendelet 1-3. §-aira, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 286. § (1) és (4) bekezdéseire. Úgy foglalt állást, hogy a szolgálati elismerés jogalapját az Eszjtv. teremtette meg, azonban annak megállapításához szükséges egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött időként figyelembe vehető időtartamokat az Eszjtv. és az idő előrehaladtával hatályba lépő kormányrendeletek pontosították, tágitották azzal, hogy a Kormányrendelet, majd maga az Eszjtv. az alperes fizetési kötelezettségének teljesítésére határidőt engedélyezett. A Kúria az Mfv.VIII.10.113/2023/3. számú határozatában (BH2024.45) kimondta, hogy a szolgálati elismerés tárgyában hozott Kormányrendeletet azért alkották meg, mert az Eszjtv. alapján bizonytalannak látszott az, hogy milyen jogviszonyt kell figyelembe venni a szolgálati elismerésre jogosító időként. A jogalkotó nem az Eszjtv. hatálybalépéséhez, hanem a szolgálati időhöz kötötte a juttatást, elismerve a hosszú idő óta fennálló egészségügyi jogviszonyban töltött időtartamot.

[10] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a Kormányrendelet ugyan 2022. június 1-jén hatályát veszítette, de a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő szabályozási kérdésekről szóló 2022. évi V. törvény (a továbbiakban: 2022. évi V. törvény) 84. §-a kiegészítette az Eszjtv. 9. §-át a (3)-(9) bekezdésekkel akként, hogy a Kormányrendelet szolgálati elismeréssel kapcsolatos részletszabályait átvittette az Eszjtv. rendelkezései közé. A 2022. évi V. törvény 86. §-a pedig az Eszjtv. 20. §-át módosította, melynek (2) bekezdése szerint, ha az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy a Kormányrendelet értelmében 2021. december 31-ig szolgálati elismerésre jogosulttá vált, de az részére nem került kifizetésre, a szolgálati elismerést 2022. június 30. napjáig kellett kifizetni. Az utóbbi rendelkezésre figyelemmel a jogalkotó meghosszabbította a munkáltatók kifizetésre vonatkozó kötelezettségét, ezért 2022. július 1. napjától váltak esedékessé a szolgálati elismerések, 2022. július 1-től kezdődött az elévülési idő. Ezáltal a felperes az igényét az elévülési időn belül érvényesítette.

[11] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a perben pernyertes lett, amelyre tekintettel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a 12. sorszám alatti végzésével kijavított összeg, 675 000 + áfa, azaz 857 250 forint perköltség megfizetésére kötelezte a pervesztes alperest. A 12. sorszámú végzést az ítéltábla az Mpkf.I.55.017/2026/3. számú végzésével helybenhagyta.

[12] Az alperes a fellebbezésében a kijavított elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[13] Azt adta elő, hogy a felperes, a közalkalmazotti kinevezésében is rögzítettek ismeretében, már a 2021. március 1. napjával megkötött egészségügyi szolgálati munkaszerződés időpontjában is tudomással bírt arról, hogy 30 évet meghaladó szolgálati idővel rendelkezett, azzal is tisztában volt, hogy a közalkalmazottként történt kinevezése és a 2021. március 1. között eltelt idő tartamával a szolgálati ideje megnőtt és az egészségügyi szolgálati munkaszerződés megkötése időpontjában egyben a szolgálati elismerésre is jogot szerzett. A felperes 2021. augusztus 19-én kelt levele is azt igazolja, hogy már ekkor tudomással bírt arról, hogy a szolgálati ideje meghaladja a 30 évet, ennek ellenére nem sérelmezte a szolgálati elismerés kifizetéséről történő döntés elmaradását és nem kezdeményezte annak a kifizetését sem. Erre tekintettel fenntartotta az elévülési kifogását, figyelemmel arra, hogy a felperes 2024. október 17-i bejelentéséig a hároméves elévülési idő eltelt.

[14] Az alperes utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet [49] bekezdése szerint a felperes „várt”, ebből pedig csak az a következtetés vonható le, hogy a felperes tudomással bírt az elismeréshez szükséges szolgálati idő tartamáról, azonban az igényérvényesítésével várt, melyre őt a 2021. március 1. napi hatállyal megkötött egészségügyi szolgálati munkaszerződés és az annak alapjául szolgáló Eszjtv. 9. § (1) és (2) bekezdés b) pontja jogosította fel. Ezzel összefüggésben fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperest megillető igényérvényesítés kezdete nem lehet azonos azzal az időponttal, amelyet a munkáltatót terhelő kifizetési kötelezettség végső időpontjaként az Eszjtv. 2022. június 1. napjától hatályos 20. §-a megjelölt. Téves az elsőfokú bíróságnak az ítélet [47] és [48] bekezdésében kifejtett az az álláspontja, mely szerint mivel a jogalkotó meghosszabbította a munkáltatók kifizetésre vonatkozó kötelezettségét, ezért az elévülési idő kezdő időpontja 2022. július 1.

[15] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Eszjtv. 9. § (3) bekezdését, s ezzel együtt azt, hogy ha a jogalkotó a szolgálati elismerés esedékességét a munkáltatót terhelő kifizetési kötelezettség utolsó időpontjában kívánta volna meghatározni, akkor ekként rendelkezett volna. A felperes, általa is tudottan, már 2021. március 1-jén rendelkezett az Eszjtv. 9. § (2) bekezdése szerinti szolgálati idővel, a 2021. december 31-ét követő szabályozás, mely az elismerésre jogosító munkaköröket, az elismert szolgálati időt és a módosításnak megfelelő munkáltatói kötelezettségeket érintette, a felperes szolgálati elismerésére és annak az esedékességére nézve nem bírt kihatással.

[16] Az elsőfokú bíróságnak az ítélete [46] bekezdésben elfoglalt álláspontjával szemben a jogosultság megszerzése és annak az esedékessége tekintetében az Eszjtv. szövegezése már a szerződés megkötése időpontjában is egyértelműnek volt tekinthető. A Kormányrendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjában azt mondta ki, hogy az (1) és a (2) bekezdés alapján megállapított szolgálati elismerést az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy részére 2021. december 31. napjáig kell kifizetni, ha a jogosultság megállapításához szükséges szolgálati idővel már a rendelet hatálybalépésekor rendelkezett az egészségügyi szolgálati jogviszonyban álló személy. Ebből következően, ha már a Kormányrendelet hatályba lépésekor megvolt az a szolgálati idő, ami szükséges a szolgálati elismerés kifizetéséhez, akkor ezen szabály alapján ki kellett fizetnie a munkáltatónak a szolgálati elismerést, mindez tehát a munkáltatót terhelő kifizetési kötelezettség tekintetében állított fel időpontot, nem érintette azonban azt, hogy az elismerés igénylésére való jogosultság, a munkavállaló részéről akkor nyílt meg, amikor a munkavállaló az elismerés kifizetéséhez szükséges szolgálati időt elérte. Ebből a szempontból nyilvánvalóan közömbös az, hogy a munkáltatót a kifizetési kötelezettség mely időpontig terhelte. A Pécsi Ítéltábla Mf.30.008/2023/6. számú határozata nem releváns, mivel a hivatkozott eljárás során sem az elsőfokú bíróságnak sem pedig a másodfokú bíróságnak nem kellett állást foglalni az esedékesség időpontja és az elévülés kérdése tekintetében.

[17] Összességében az alperes a fellebbezésében úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezése, illetve azok részleges mellőzése miatt megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy az elévülés számítása tekintetében nem az igény hivatkozott Eszjtv. 9. § (3) bekezdésében is meghatározott esedékességének időpontját, hanem 2022. július 1. napját kell figyelembe venni. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:22. § (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az elévülés kezdő időpontja a követelés esedékességének az időpontja, ami pedig a szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napja az Eszjtv. 9. § (3) bekezdése szerint.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Azt adta elő, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján helytállóan állapította meg a tényállást és az ítéletben felhívott, az egészségügyi szolgálati jogviszonyra 2021-2022-ben irányadó jogszabályok alapján helyesen döntött arról, hogy a követelésének az elévülése nem következett be. Téves az alperes azon álláspontja, miszerint a jogalkotó meghosszabbította a kifizetési határidőt a kötelezettek részére, ennek ellenére az elévülés kezdő időpontja a jogviszonyváltás napja, 2021. március 1-je maradt volna.

[19] A szolgálati elismerés kifizetésére a jogszabály alapján 2022. június 30. napjáig volt lehetősége az alperesnek a helyesen megállapított szolgálati jogviszony figyelembevételével, késedelmi kamat kifizetése nélkül. Tekintettel arra, hogy erre nem került sor, az elévülési idő a jogszabályi határidő lejártát követő nappal kezdődött.

[20] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem tartalmi korlátai között bírálta felül a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel arra, hogy annak hatályon kívül helyezésére okot nem észlelt és eltérő anyagi pervezetést sem tartott indokoltnak. Ennek eredményeként megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság a peradatok alapján az ítéletében a tényállást helyesen állapította meg és az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően helytállóan döntött arról, hogy a keresettel érvényesített követelés nem évült el. Mindezzel az ítéltábla maradéktalanul egyetértett, ezért annak indokaira csupán visszautal a Pp. 386. § (4) bekezdésére figyelemmel és csupán a fellebbezésre tekintettel emeli ki az alábbiakat.

[22] Az alperes a fellebbezését tartalmilag arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül határozta meg a szolgálati elismerés esedékességének a napját, a követelés elévülésének a kezdő időpontját 2022. július 1. napjában.

[23] Az ítéltábla az elsőfokú bírósággal értett egyet abban, hogy az alperes álláspontja alapvetően téves volt a követelés esedékességével összefüggésben. A jogalkotás folyamatát, a lépcsőzetesen meghozott jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság helytállóan azonosította, mind az Eszjtv., mind a 528/2020. Korm. rendelet, a 69/2021. Korm. rendelet, a Kormányrendelet, valamint a 2022. évi V. törvény tekintetében, és mindezek releváns szabályait helyesen értelmezte. Az alperest terhelő és utóbb 2022. június 30-ig meghosszabbított kifizetési kötelezettség nyilvánvalóan érintette a felperes követelésének az esedékességét, hiszen 2022. június 30-ig a felperes alappal számított arra, hogy a neki nem vitásan járó szolgálati elismerés megfizetési kötelezettségének az alperes eleget tesz.

[24] Alap és konkrét jogszabályi rendelkezés megjelölése nélkül állította az alperes azt, hogy a felperes oldalán a szolgálati elismerés „igénylésére” való jogosultság, 2021. március 1-jén megnyílt, ezért ez lenne az elévülés kezdő időpontja. Kiemeli azt az ítéltábla, hogy az Eszjtv. perbeli időszakban hatályos rendelkezéseiből (Eszjtv. 9. §, 20. §) és a Kormányrendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjának együttes értelmezéséből kizárólag egy következtetés volt levonható, az, hogy a feltételek fennállta esetén az alperesnek kellett volna intézkednie a szolgálati elismerés kifizetéséről (először 2021. december 31-ig, majd a meghosszabbított határidőben, 2022. június 30-ig). A felperesnek olyan kötelezettsége, hogy kérje, igényelje a kifizetést még annak ismeretében sem volt, hogy az ahhoz szükséges szolgálati idővel már 2021. március 1-jén rendelkezett. A Ptk. 6:22. § (2) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A perrel érintett esetben az alperest a kifizetési kötelezettség – a jogszabály alapján – 2022. június 30-ig terhelte, így a felperes követelése 2022. július 1-jén vált esedékessé.

[25] A jogalkotó csak átmeneti szabályként kívánta alkalmazni a Kormányrendeletet azon esetekben, mint a felperesé, annak érdekében, hogy a 2021. március 1-jén bekövetkezett

jogviszonyváltások miatt az új szolgálati idővel összefüggésben kialakult bizonytalan helyzet kezelhető legyen. A kifizetésnek a Kormányrendelet (átmeneti jellegű) szabályai alapján kellett volna 2021. december 31-ig megtörténnie. Ilyen normatív rendelkezést az Eszjtv. sem 2022. június 1. előtt, sem utána nem tartalmazott. Az Eszjtv. 2022. június 1-jével beiktatásra került 9. § (3) bekezdésével pedig a jogalkotó nyilvánvalóan az átmeneti időszakot követően kívánta akként rendezni a kérdést, hogy a szolgálati elismerés a (2) bekezdés szerinti egészségügyi szolgálati jogviszonyban töltött idő betöltésének a napján esedékes.

[26] Kiemeli azt az ítéltábla, hogy a jelen esetben eltér a jogosultság kezdő időpontja a követelés esedékességének az időpontjától, melyet a jogszabály rendelkezései biztosítanak. A felperes valóban 2021. március 1-jén vált jogosulttá a szolgálati elismerésre jogosító juttatásra, azonban az előzőekben hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a követelés esedékessége 2022. július 1-jén következett be. Ennek figyelembevételével az elsőfokú bíróság helytálló álláspontjával egyezően a felperes 2025. február 13-án benyújtott keresetében érvényesített követelés nem évült el. Lényegét tekintve azonos tényállás mellett ugyanerre a következtetésre jutott a Fővárosi Ítéltábla is az 1.Mf.31.169/2025/7. számú közbenső ítéletében.

[27] Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem volt lehetőség, ezért az érdemben helyes elsőfokú ítéletet az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[28] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért maga viseli a másodfokú eljárásban felmerült költségét, míg köteles megfizetni a másodfokú eljárásban pernyertes felperes perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

[29] Másodfokú perköltségként merült fel a felperes oldalán az őt képviselő ügyvéd felszámított [Pp. 81. § (1) bekezdés] díja, melyet az ítéltábla az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára és a csatolt ügyvédi megbízási szerződésre tekintettel határozott meg – a helytelenül kiszámított nettó 200 000 forint helyett – bruttó 190 500 forint összegben (a megbízási szerződésben kikötött 25 000 forint/óra díjazás x a költségjegyzéken felszámított 6 óra) figyelemmel a felperest képviselő ügyvéd áfa fizetési kötelezettségére is.

[30] A fellebbezési illeték alapját, a pertárgyértéket a másodfokú eljárásban az ítéltábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése alapján 657 000 forintban állapította meg, a másodfokú eljárás illetékének a mértékét pedig az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 52 560 forintban határozta meg.

[31] A másodfokú eljárásban is pervesztes alperes az Itv. 5. (1) bekezdés b) pontja értelmében személyes illetékmentes, ezért a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017.

évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja szerint megillető tárgyi költségfeljegyzési jog alapján előzetesen meg nem fizetett 52 560 forint illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[32] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Ez ellen az ítélet ellen a fellebbezés lehetőségét – megengedő szabály hiányában – a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Debrecen, 2026. március 19.

Dr. Tass Edina sk. a tanács elnöke, Dr. Rózsavölgyi Bálint sk. előadó bíró,
Dr. Riczu András sk. bíró